

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, č. j.: OAM-619/ZA-ZA11-P09-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, č. j.: OAM-619/ZA-ZA11-P09-2024, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

- Žalobkyně v žalobě namítala, že v České republice pobývají X. Žalovaný se odmítl věcně zabývat podanou žádostí s ohledem na duplicitu uplatnění argumentace oproti argumentaci v prvotní žádosti, ačkoli nespecifikoval, jak bylo o prvotně podané žádosti rozhodnuto a jestli jsou splněny podmínky ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně již nemá v domovském státě žádné funkční zázemí a nově sdělila zesílené obavy z možného pronásledování kvůli odmítání komunistického režimu a dlouhodobému pobytu na území České republiky. Podaná žádost měla být věcně projednána, protože se napadené rozhodnutí jeví nezákonným z důvodu nedostatků odůvodnění. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobkyně uváděla stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se navrátit jako v řízení o její první žádosti o mezinárodní ochranu. V zemi původu neměla žalobkyně takové problémy, které by šlo zařadit do azylově relevantních. Hlavním důvodem podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky. Žalovaný shrnul, že žalobkyně neuvedla a žalovaný nezjistil skutečnosti, jež by vyvolaly nutnost meritorního posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

- Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti dne 10. 5. 2024 uvedla, že je kubánské národnosti, X., bez politického přesvědčení, svobodná a bezdětná. Do České republiky přicestovala X. a nemá žádné zdravotní problémy. Ve vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, ale nesouhlasila s komunistickým systémem, který porušuje lidská práva, jiné důvody pro žádost o mezinárodní ochranu neuplatňovala.
- Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně Kuba, Informace MZV ČR ze dne 12. 3. 2024, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a Informace OAMP, Kuba, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 9. 2023. Součástí správního spisu je i rozhodnutí o její první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 6. 2023, č. j.: OAM-464/ZA-ZA11-P09-2023.
- Dne 11. 6. 2024 se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, nenavrhla žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí ani nesdělila žádné nové skutečnosti či informace, jak bylo zjištěno z protokolu z téhož dne.
- Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 6. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

- Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady

2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
13. Nejprve je nutno uvést, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j.: 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
15. Důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívající v nespokojenosti s politickými a hospodářskými poměry na Kubě, jakož i v záměru žít X., žalobkyně tvrdila již v prvním řízení o mezinárodní ochraně a žalovaný se jimi řádně zabýval v rozhodnutí o její první žádosti (ze dne 21. 6. 2023, č. j.: OAM-464/ZA-ZA11-P09-2023). Na s. 6 tohoto rozhodnutí potvrzeného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2023, č. j.: 21 Az 28/2023-19, ve spojení s usnesením NSS ze dne 28. 3. 2024, č. j. 4 Azs 396/2023-21, bylo uvedeno, že žalobkyně jasně popřela jakékoli problémy s kubánskou státní správou i obavy z trestního stíhání či uvěznění. Nehovořila o hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení a trestání ze strany kubánských orgánů, přičemž z vlasti vycestovala bez jakýchkoli problémů přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti. Primárním

důvodem vycestování žalobkyně do České republiky byla X. Správní orgán konstatoval, že není žádný objektivní důvod domnívat se, že by žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti mělo hrozit nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalobkyně nadto i v nynější věci uvedla, že nebyla členkou opozičního politického sdružení. Ostatně, v nynější druhé žádosti v rámci poskytnutí údajů se žalobkyně definovala coby osoba bez politického přesvědčení; jak městský soud uvedl již v rozsudku o její první žádosti, samotná autoritářská povaha země původu k udělení mezinárodní ochrany nepostačuje (srov. právní větu k rozsudku NSS ze dne 21. 7. 2005, č. j.: 3 Azs 303/2004 - 79). Nejde proto o nové skutečnosti, kvůli nimž by bylo namísto její opakovanou žádost meritorně přezkoumat.

16. Stejně tak se žalovaný již v řízení o první žádosti věnoval obavě žalobkyně z postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu i situaci kubánských občanů pobývajících v zahraničí. V řízení o opakované žádosti si k uvedené problematice žalovaný opatřil Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 3. 2024, která o žádných aktuálních podstatných změnách nesvědčí, informace hovoří o komplikacích v případě překročení doby pobytu, avšak jde o řešitelné administrativní potíže, které se týkají všech občanů Kuby a z nichž nelze dovodit možné pronásledování či vážnou újmu. Ostatně irelevanci obav kubánských občanů kvůli dlouhodobému pobytu v zahraničí v kontextu změn migračních zákonů po roce 2012 konstatuje ve své již ustálené judikatuře i NSS (srov. usnesení ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017 – 41, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 24. 7. 2019, č. j. 4 Azs 112/2019 – 46, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 10 Azs 244/2018 – 58, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 197/2019 – 45). Ani tvrzené obavy z podání azylové žádosti nebo z dlouhodobého pobytu v zahraničí tudíž nejsou novou skutečností, jež by mohla potenciálně zakládat důvodné obavy z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.
17. Socioekonomické důvody v podobě X. a funkčnosti zázemí ve vlasti nejsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a to zcela zjevně ani důvodem, který by měl vést k vyhodnocení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Ve své druhé (aktuální) žádosti navíc žalobkyně o socioekonomických důvodech vůbec nehovořila (až na zcela nevypovídající tvrzení o životě v překérných podmínkách) a zmínila je zcela obecně až v žalobě. Žalovaným opatřené zprávy o zemi původu, které lze mít s ohledem na nekonkrétnost tvrzení žalobkyně za dostačující, nehovoří o žádných flagrantních humanitárních změnách na Kubě, jež by jej měly vést k meritornímu posouzení opakované žádosti.
18. Žalovaný se opakovanou žádostí žalobkyně řádně zabýval, zhodnotil všechny tvrzené skutečnosti i svá zjištění učiněná z úřední činnosti a žádost správně označil za nepřipustnou, v důsledku čehož řízení zastavil. Na základě shromážděných podkladů zjistil žalovaný skutečný stav věci a své závěry vyslovil na podkladě správného procesního postupu s respektem k základním zásadám správního řízení i elementárním ustanovením upravujícím jeho průběh. Žalovaný nepochybil, pokud se při zjištění nepřipustnosti žádosti již meritorně nezabýval důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany (dle ust. § 12 a § 14a zákona o azylu). Uvedený postup je plně v souladu s ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu. Způsob vyřízení věci, který žalovaný zvolil, je plně aprobován též ustálenou judikaturou NSS, jež např. v právní větě k rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j.: 3 Azs 6/2011–96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, vyslovil: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo*

důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Napadené rozhodnutí tudíž plně obстоjí i z procesního hlediska. Žalovaný si také obstaral dostatečné podklady pro své rozhodnutí.

19. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. ledna 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce